

Okřídlená naděje

Nechala jsem svou těžkou hlavu spadnout na polštář. Přišlo mi, jako kdybych měla na krku posazený medicinbal. Těžce jsem oddychla a zavřela oči, před kterými se mi začaly míhat různobarevné hvězdičky. Dneska je to přesně půl roku od té nehody. Za posledních šest měsíců se můj život hodně změnil. Pro své okolí jsem už nebyla ta veselá dívka, která vždy zdravila s upřímným úsměvem na tváři a s každým si povídala. Postupně jsem se uzavřela do sebe, trávila čím dál víc času o samotě a čím dál tím méně věcí, které jsem dřív milovala, mi dělalo radost. Jako kdyby svíčka planoucí v mém srdci pomalu zhasínala.

Vstala jsem a pomalu odešla do kuchyně. Musím se aspoň trošku napít, říkala jsem si. Ze skříňky nad kuchyňskou linkou jsem vzala skleničku a šla si natočit vodu. Pozorovala jsem, jak voda stéká do sklenky, naplňuje ji a postupně přetéká, na ruce cítím její vlhkost a chlad, který mi postupně projíždí celým tělem.

Posadila jsem se na béžovou pohovku v obývacím pokoji, který jsem od té události nepozměnila ani trochu. Podívala jsem se po místnosti. Veškerý nábytek zůstal stát na stejném místě, jarní slunce stále lehce prosviцоvalo skrz závěsy na stěnu naproti oknu, listy pokojových rostlin v policích začaly usychat, i když jsem je pečlivě zalévala. Vedle mě na pohovce ležela kočka, která najednou vstala a přešla na můj klín. Hlavou se otřela o můj hrudník a tiše mňoukla.

„Já vím, Ponožko,“ řekla jsem kočce, kterou pojmenovala má sestra kvůli jejím tlapkám, které měla, narozdíl od svého černého zbytku těla, čistě bílé. „Máš hlad, vid?“

Ponožka znovu mňoukla a seskočila z mého klína. Skleničku s vodou, ze které jsem zatím nestihla upít, jsem odložila na stůl a šla dát kočce jídlo. Vrátila jsem se pak do obývacího pokoje, vodu vypila a skleničku vrátila do kuchyně. U sebe v pokoji jsem se oblékla a vyšla ven, potřebovala jsem si pročistit hlavu.

V nedalekém lese mám místo, kam chodím už roky. Protéká tamtudy potůček a blízko je menší vodopád. Tohle místo mi ukázala mamka, když jsem byla ještě malá. Věděly jsme o něm jenom my dvě, před tátou a sestrou jsme se o něm nikdy nezmínily. Bylo to takové naše tajemství.

Posadila jsem se na kládu, kterou jsem vždy využívala jako lavičku, a zadívala se na tekoucí vodu. Venku začínalo být koncem jara už docela teplo, ale věděla jsem, že voda v potůčku je pořád ledová. Vlnky narážející do kamenů jsme pozorovaly společně se sýkorkou, která seděla na stromku naproti mně. Její zbarvení mi připomnělo tátovo oblíbené pruhované tričko. Povzdechla jsem si. Lesem se rozezněl ptačí zpěv a společně se šumící vodou vytvořil zajímavou symfonii. Na ruce jsem ucítila lehké zašimrání a všimla si, že mi na ní přistál motýl. Světle hnědá křídla mu zdobily žluté skvrnky, některé z nich v sobě měly ještě černý puntík. Okáč pýrový, vzpomněla jsem si na jeho jméno. Kdysi mi mamka, učitelka přírodopisu, o motýlech povídala.

„Copak?“ špitla jsem. Motýlek mi na ruce dál nehnul odpočíval.

„Líbí se ti u mě?“

Zadívala jsem se na okáče a všimla si, že jeden z fliček na jeho křídlech vypadá jako malé srdíčko. Pousmála jsem se. Motýl se zavrtěl a pak odletěl do neznáma.

„Dobrý den, paní Daňková.“

„Ahoj, Zojo,“ pozdravila mě s úsměvem sousedka. Stála zrovna u plotu své zahrady a v ruce držela koš s čerstvě vypraným prádlem. Posunula jsem si brýle na nose a lehce zvedla koutky úst, aby se mě sousedka zbytečně na nic nevyptávala.

„Nepotřebuješ doma s něčím pomoci? Přijel mi syn, mohl by se ti na to kdyžtak podívat, kdybys potřebovala něco opravit,“ nabízela mi paní Daňková.

„Děkuju, nic nepotřebuju,“ odmítla jsem.

„A jak ti je?“

Polkla jsem. Tuhle otázku jsem tolik nesnášela. Od té nehody se mě na to každý ptal. Najednou měl o mě každý starost.

„Jsem v pohodě. Mějte se, na shledanou,“ rozloučila jsem se a odešla směrem domů. Paní Daňková za mnou ještě něco volala, ale já přidala do kroku a za chvíli jsem už její hlas neslyšela.

Doma jsem se ztěžka posadila na pohovku a hned, co se mi na klíně uvelebila kočka Ponožka, jsem se zadívala na stolek s televizí. Ve spodní policičce byly vyskládané fotky. Na té úplně vlevo jsme byly my se sestrou, jak stojíme na vrcholu vysoké prolézačky. To nám bylo asi osm. Na hřiště nás vzal táta, věděl, že by nám mamka nikdy nedovolila na takovou výšku lézt. Pamatuji si, jak fotku mamce se smíchem ukazoval, a ona mu vynadala, že nám něco takového dovolil. Usmála jsem se jen v duchu, neměla jsem dost síly na to, abych se usmála fyzicky. Na fotografii vpravo zase byli naši rodiče, seděli vedle sebe na lavičce v zahradě u vídeňského Belvederu, objímali jeden druhého kolem ramen a zubili se do objektivu. Fotka uprostřed zachycovala celou naši rodinu, vyfotil nás nějaký turista na Vyšehradě, když jsme si udělali výlet do Prahy. Fotografie byla pořízena pouhé dva týdny před tou nehodou. V té době by nikoho nenapadlo, co se stane...

Ucítila jsem, jak mi po tváři stéká slza, kterou ihned následovalo několik dalších.

Ponožka zmateně zamručela, vstala a otřela se svou chlupatou hlavičkou o můj obličej vlhký od slz. Začala mi olizovat tvář a u toho jemně předla. Položila jsem se na bok a nechala slzy pomalu unikat z mých očí.

„Tak to hlavně vylež, Zojinko.“

Usmála jsem se na mamku a zakašlala do deky. Zrovna se naše rodina chystala navštívit babičku, která žije na jihu Slovenska, a já jsem byla nemocná. Rodiče už přemýšleli, že návštěvu zruší, ale na to jsem jim řekla, že mi to nevádí a za babičkou se podívám někdy jindy. Babičku už rodiče neviděli skoro rok, tak si to přece kvůli mně nenechají zkazit! A já za ní někdy můžu přijet sama. Třeba na víkend.

„Tady máš čaj,“ ukázala mamka na termosku na nočním stolku vedle mé postele, „a nějaké ovoce, abys načerpala vitamíny. Kdyby cokoliv, tak volej,“ mrkla na mě.

„Jo, neboj. A děkuju.“

„Tak ať ti je brzo líp,“ popřál mi ještě táta, který stál za mamkou.

„Díky, táto.“

„Brzo se uzdrav,“ zamávala se na mě sestra.

„Dík, Soni,“ usmála jsem se na své dvojče. Pozorovala jsem, jak rodina odchází, a hned, co jsem slyšela zamknutí dveří, jsem se otočila a omámená horečkou a léky na chřipku jsem usnula.

Vzbudila jsem se až večer. Vypila jsem si ještě teplý bylinkový čaj a přesunula se do obývacího pokoje. Zapnula jsem televizi, zrovna běžely zprávy.

„Na dálnici D2 u Břeclavi se v odpoledních hodinách srazila dvě auta,“ povídala moderátorka. „Na místě jsou dva mrtví, jedna z osob je zraněná a byla ve vážném stavu převezena do nemocnice.“

To je strašné, řekla jsem si. Radši jsem vzala ovladač a přepla na kanál s dokumenty o zvířatech. O takových věcech nerada slyším.

Druhý den dopoledne jsem se probudila a vzala do ruky mobil. Zamračila jsem se nad tím, že jsem od mamky nedostala žádnou zprávu. Vždycky mi píše, že dorazili v pořádku.

Najednou jako by se mi v hlavě rozsvítila žárovka. Nebyli to náhodou mí rodiče se sestrou, o kom mluvili včera v televizi?

Telefon mi v ruce začal vibrovat. Podívala jsem se na číslo začínající sedmičkou, které jsem neměla uložené v kontaktech. Píchlo mě na hrudi. Hovor jsem zvedla a roztřeseným hlasem řekla své jméno. Ženský hlas na druhém konci se představil názvem krajské nemocnice a potvrdil mou domněnku.

Trhla jsem sebou. Na tváři jsem ucítila studený pot. Hlava se mi motala, jako kdybych se hodinu v kuse točila na kolotoči. Už zase myslím na ten den, kdy jsem přišla o své rodiče. Ani jsem se s nimi nedokázala pořádně rozloučit. Přesně před šesti měsíci se mé srdce roztříštilo na milion kousků.

Zvedla jsem oči. Otevřeným oknem přiletěl do obývacího pokoje motýl. Okáč. Usadil se na mé levé ruce a já si v rohu jeho pravého křídla všimla malého nažloutlého srdíčka.

Druhý den byla neděle, a stejně jako každou neděli jsem došla na zastávku, počkala na autobus, který naší vesnicí projíždí každou hodinu, koupila si u řidiče jízdenku a šla si sednout do zadní části vozidla. Ve městě jsem vystoupila a namířila k nemocnici.

„Dobrý den, přišla jsem za Soňou Mikulovou.“

„A vaše jméno?“ zeptala se mě paní na recepci.

„Zoja Mikulová,“ představila jsem se, „jsem Soni sestra.“

„Dobře, v pořádku. Zavolám sestru a ona vás na pokoj odvede.“

„Děkuju.“ Tahle paní byla zjevně nová, nevěděla, že sem už půl roku chodím pravidelně každé úterý a čtvrtek odpoledne po práci a v neděli po snídani.

Sestřička Zdeňka, kterou jsem díky svým častým návštěvám nemocnice už znala, mě doprovodila na pokoj. Posadila jsem se na židli k posteli, kde ležela Soňa. Zdeňka opatrně zavřela dveře.

„Ahoj, Soni.“ Položila jsem ruku na postel a zadívala se na sestřin obličej. Vypadala tak klidně. Těžko by člověk uvěřil tomu, že se její obličej umí smát, umí se mračit, oči dokážou slzet a pusa mluvit. Už půl roku jsem neslyšela její hlas, zato ona ten můj slýchá minimálně třikrát týdně.

„Jak se máš?“ pokračovala jsem. „Já se mám docela fajn. V práci je to pořád to samé, to víš, o tom ti ani nemusím říkat. Představ si, že mi Ponožka nedávno vylezla na třešeň a nedokázala slézt dolů. Mňoukala jak o život, tak jsem tam za ní musela vylézt.“ Lehce jsem se při vzpomínce na nedávnou událost usmála. „Musela jsem vytáhnout ten tátův žebřík. Od té doby Ponožka na tu třešeň už nevlezla.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Hrozně mi chybíš, Soni, víš o tom?“

Zadívala jsem se na její hrudník, který se pomalu zvedal a zase klesal. Soňa už je šest měsíců v kómatu. Raději se doktorky, která se o ni stará, neptám na to, jestli má nějakou šanci se probudit. Nechci to vědět. Bojím se špatných zpráv.

Vzala jsem sestřinu teplou dlaň do své ruky. Vzpomněla jsem si, jak jsme se držely za ruce, když jsme spolu šly poprvé do školky. Vzpomněla jsem si, jak jsme se objímaly, když jsme obě úspěšně odmaturovaly. Bok po boku jsme prošly dětstvím a dospíváním. Nic nás nemohlo rozdělit.

Každý den jsem doufala, že se mi na mobilu znovu ukáže příchozí hovor od cizího čísla, ale tentokrát se osoba na druhém konci představí pod jménem maloměstské nemocnice místo té velké krajské. Ověří si, že mluví správně se mnou, a sdělí mi radostnou zprávu, na kterou už tak dlouho čekám. *Soňa se probudila. Je v pořádku. A chtěla by vás vidět.*

Ucítila jsem, jak sestřina ruka tiskne tu mou. Podívala jsem se na naše ruce, abych se ujistila, jestli se mi to náhodou nezdá. Nezdálo. Soniny prsty jemně objímaly ty mé. Plamen skomírající svíčky uvnitř mého srdce začal hořet silněji.

Na bílé nemocniční dece, kterou byla Soňa přikrytá, přistál motýl. Symbol dobrých zpráv. Symbol naděje. Hnědý motýl se žlutými flíčky, z nichž jeden vypadal jako srdíčko, lehce třepotal křídly. Okáč. Snaží se mi říct, že všechno bude v pořádku. Že už si zase budu brzy moci promluvit se svou sestrou. Že to nemám vzdávat. Zhluboka jsem se nadechla a pevně stiskla Soninu ruku. Dobře to dopadne.